

paa de tilbligere Forpligtelser. Kommer det ikke til Kamp, haaber jeg, at den Forsamling, der med fuld Myndighed skal tage Beslutning om Landets Fremtid, maa kunne gjøre det med den fuldstændige Frihed, ikke blot med den konstitutionelle Frihed, der naturligviis maa være den forbeholdt, men jeg haaber ogsaa, at den maa kunne gjøre det med den fulde moralske Frihed (Tscherning: Det er det, jeg vil!). Det er det, det ærede Medlem vil? Det har jeg ikke mærket Noget til. Seg stoler paa, at Alt, hvad der siges og udtales ligeoverfor Udlandet, maa være af den Natur, at Friheden i fuldeste Maal er hævdet for Rigets Repræsentation. Det er Hovedsagen. Naar det ærede Medlem forøvrigt siger, at han vil, at Fremtiden skal have Frihed, saa er det netop det, han ikke vil. Dette sees af hans Underændringsforslag til Ændringsforslaget under Nr. 3. Dette kan godt tages tilbage, navnlig naar de øvrige Ændringsforslag ogsaa bleve tagne tilbage, saaledes at vi kunde naae fuldstændig Enighed med det andet Thing. Seg har været med at stille dette Forslag i Modsætning til de mærkværdige Forslag, der vidne om en forunderlig Frygt for at tale om en lovlig bestaaende Forsfatning, en Forsfatning, der er givet af Rigsraad og Konge og hævdet af Kongen. Det ærede Medlem vil nu til dette Forslag have en besynderlig Tilfætning. Han siger først, at Rigsdagen skal give den grundlovmæssige Indvilligelse; men det følger af sig selv. Hvorledes kan den ærede Rigsdagsmand et Dieblit troe, at Rigsdagens grundlovmæssige Stilling kan blive angreben? Vi skulle ikke udtale Noget, der er klart som Dagen. Den anden Deel af hans Forslag er dog endnu besynderligere. Der staaer: „saalænge en stor Deel af Befolkningen i Kongeriget maa antages at være imod en saadan Inkorporation o. s. v.“. Vi kunne dog ikke godt her i Adressen tale om, hvad en stor Deel af Befolkningen vil med Hensyn til Forhold, der ikke foreligger. Der foreligger jo ikke Spørgsmaal om nogen Inkorporation; med god Sam-

vittighed kan man jo sige, at Grundloven af 18de November 1863 ikke er en Inkorporation, og hele denne Tale om, hvad Befolkningen vil, er jo paa urette Plads. Naar det er afgjort, at Rigsdagen skal give sit Samtykke, fordi Rigsdagen repræsenterer Folket, naar man veed, at dens Beslutning er Folkets Beslutning og Villie, og naar det er indres, at det ærede Medlem ved alle andre Leiligheder har hævdet kraftigt, at naar vi ikke føle os som Folket i de Beslutninger, vi tage, have vi ikke den rette Følelse af vor Stilling; hvorfor da her indblande, hvad Mange ønske eller ikke ønske? At vi maae have et Samtykke ogsaa fra Slesvigs Side, er en afgjort Sag. Der er saaledes Intet, der bør tages af Underændringsforslaget. — Seg skal ikke høre mig videre, men vente, indtil Udtalelser ere komne fra flere Medlemmers Side, navnlig med Hensyn til de øvrige stillede Ændringsforslag, som jeg haaber ville tages tilbage. Seg maa ganske vist erkende, at det vil see smukt og godt ud, at begge Thing udtale sig paa samme Maade, og jeg troer, at Adressen indeholder det Væsentligste af, hvad der i dette Dieblit er nødvendigt at udtale. Seg troer vel, at det kunde være godt, om den bestemte udtalte en Opfattelse af Grundloven af 18de November, men jeg lægger ikke nogen særdeles stor Vægt derpaa.

G. B. Rimestad: Seg forlangte Ordet under et Foredrag, der blev holdt af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og det havde maaskee ikke været min Hensigt at forlange Ordet, dersom ikke de Udtalelser vare komne frem, der allerede nu ere blevne indblande fra to Sider; men jeg kan alligevel ikke undlade at bidrage til at fremstille endnu klarere, hvorledes det egentlig efter min Opfattelse forholder sig dermed. Seg gjør det saameget mere, som jeg til min store Forundring hørte den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage), samtidigt med, at han